

בש"פ 7553/19 - לורי שם טוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7553/19

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המעוררת: לורי שם טוב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת רשם

בשם המעוררת: בעצמה

פסק-דין

אין מקום להתערב בפסק דינו המפורט והמנומק של הרשם. החלטת בית המשפט המחוזי - אשר קבעה כי על המדינה לשאת בהוצאות שכר טרחה של עורך דין פרטי שהמעוררת תאתר בהיקף של 500,000 ש"ח - הינה "החלטת ביניים" ולא "פסק דין". אין מדובר בהחלטה אשר סיימה את ההליך בין הצדדים ו"סגרה" אותו (וראו: ע"פ 2996/15 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 18 (10.11.2015); בש"פ 4494/19 זר נ' מדינת ישראל (23.7.2019)). משכך, ובהיעדר הוראה אחרת בחוק, חל לגבי החלטה זו הכלל לפיו לא ניתן להגיש עליה ערעור (ע"פ 121/88 מדינת ישראל נ' דרוויש, פ"ד מה(2) 683, 663 (1991); בג"ץ 5065/10 סאלם נ' פרקליט מחוז דרום (19.7.2010); ע"פ 1549/15 מדינת ישראל נ' רדאי, פסקה 3 (23.7.2015)). כפי שגם ציין הרשם, גם אם מדובר בהחלטה שהינה בעלת משמעות עבור המעוררת, אין בכך כדי להקנות לה זכות ערעור.

המעוררת גם אינה יכולה להיבנות מהחלטת השופט מ' מזוזבע"פ 3798/19 מיום 9.7.2019. לא רק שקיים הבדל בין שתי ההחלטות עליהן נסובו הערעורים, אלא שבאותו הליך הסכימה המדינה לקיומו של הסעד שניתן, ובמסגרת אותו הליך גם כלל לא נבחנה שאלת הסמכות לדון בערעור (השוו: בש"פ 2502/14 פלוני נ' לשכת הרווחה

עמוד 1

המחלקה לשירותים חברתיים (24.4.2014).

משאין נתונה למבקשת זכות ערעור, ממילא אין מקום להידרש לבקשתה "להעברת הערעור להרכב תלתא"
מיום 18.11.2019.

הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"א בחשון התש"ף (19.11.2019).

ש ו פ ט
